

ציירי לי תוכנה

היא בכלל חלמה שתהיה אמנית, אבל כבר בתיכון בלטה גייל וייס גם בכישורי המתמטיקה והתכנות שלה. כמי שניחנה במנה גדושה של חיוניות ותושייה, אפילו את הזיגזוג בין כישוריה הרבים הצליחה לתעל לטובתה. ראיון אופטימי עם מדענית לעתיד

■ רן שפירא

גייל וייס. צילום: ננרת ישרון שדה

בגיל צעיר כבר הסתובבת בעולם – מחנות, תחרויות, אולימפיאדות. מה זה עושה לנערה בגיל העשרה?

"רק טוב. אני אסירת תודה על ההזדמנות, ומאוד מודה למכון ויצמן שנתנו לי מקום להתעניין ולהתפתח מעבר למה שאיפשר בית הספר. בזכות הנסיעות האלה פגשתי המון אנשים מעניינים מרחבי העולם, ואפילו שמרנו על קשר. אני ממליצה לכל מי שיכול להשתתף באירועים כאלה". אחרי תיירות-כישורים כזאת בגיל צעיר כל כך, נראים הלימודים בפקולטה למדעי המחשב בטכניון כמו המשך טבעי. "אחרי הכל, מאוד נעים ונוח לי פה", אומרת וייס. כל כך נעים ונוח, עד ש"לפעמים נדמה לי שהכיף יימשך גם בסוף השבוע, ואני מוצאת את עצמי כאן לבד, כשכל האחרים נוסעים לוויקנד להורים".

דווקא ברגעים האלה היא שולפת מאי שם את האהבה הישנה, הציור. "לפעמים, גם אם יש לי תרגילים להגיש או משימות אחרות, אני מרגישה שאני פשוט חייבת לצייר", היא אומרת. במקביל לעשייה האמנותית, היא מנהלת בלוג להעלאת יצירות אישיות, www.suddenlyelephants.blogspot.com שמכיל בעיקר רצועות קומיקס פרי מחולה. זו אולי דרכה לשמור על הקשר עם חבריה באנגליה, שרובם עוסקים באמנות גם היום.

ומה תעשי בגמר הלימודים?

"אני כנראה לא טיפוס של סטארט-אפ", אומרת וייס, "האקדמיה הרבה יותר מושכת אותי. החשש היחיד שלי הוא שאני לא כל כך יודעת ללמד והסטודנטים עלולים להשתעמם".

אם לשפוט לפי העבר, נראה שגם על המכשול הזה היא עתידה להתגבר.

אם היה קיים מסלול לימודים לדילוג על מכשולים, אין ספק שגייל וייס היתה קוטפת בו את התואר בהצטיינות יתרה. כשהיא מספרת על ימיה הראשונים בפקולטה, היא נזכרת במבוכה בפער בין מה שידעה לבין מה שחשבה שהיא יודעת. "למדתי תכנות C+ באופן עצמאי עוד כתלמידה בבית הספר התיכון באנגליה, וגם תיכנתתי קצת בצבא פשוט כי שיעמם לי. אבל כשהגעתי לכאן אני זוכרת שבעיקר בכיתי בטלפון לחברים שיעזרו לי". היום, ממרומי 22 שנותיה וכסטודנטית לתואר במדעי המחשב בתוכנית המצוינות לפיזיקס, נדמה שהחשש נרגע. הכישרון לדלג על מכשולים התגלה עוד שנים קודם לכן. וייס נולדה בבאר-שבע, וכשהייתה בת 5 נסעה המשפחה לאנגליה בעקבות עבודתו של האב, פרופסור להנדסת חשמל. "כילדים, הסתגלנו די מהר", היא אומרת, אבל כעבור עשר שנים, בגיל 15, נאלצה לדלג על מכשול נוסף – כשהמשפחה שבה לישראל, שוב בעקבות האב שהחל ללמד באוניברסיטת תל אביב. "אז עוד חשבתי שהחינוך באנגליה מתקדם, אבל כשחזרנו לישראל הייתי צריכה להשלים הרבה חומר, בעיקר במתמטיקה. באנגליה לא למדנו כמעט שום דבר מעבר למשפט פיתגורס", היא נזכרת בחיוך. כדי להשלים את הלימודים לבגרות ברמה של 5 יחידות לימוד "הייתי צריכה ללמוד הרבה, לשנן הרבה, בכלל לא היה ברור לי אם אצליח". והאמת היא שבתקופה ההיא, אמנות עניינה אותה לא פחות ממחשבים. "באנגליה למדתי אמנות, ובמשך זמן רב האמנתי שאני הולכת לחיות מזה, להתפרנס כציירת. אפילו ניסיתי פעם למכור ציור שלי, אבל זה לא הלך כל כך טוב".

עם מנה גדושה של אופטימיות ותושייה, וייס לא התבלבלה בין שתי האבותיה, היא פשוט שילבה אותן זו בזו: בתקופת הלימודים האינטנסיביים בגיאומטריה, היא לא זנחה את הציור וכישוריה האמנותיים עמדו לה ברגעים הקשים. "עד היום אני מאמינה שהיכולת לשרטט היטב עזרה לי להתגבר על כמה הוכחות מסובכות", היא מחייכת. בבית הספר התיכון בישראל, כבר בלטה וייס בכישורי המתמטיקה והתכנות שלה: היא השתתפה בתוכנית הח"ץ (חוקרים צעירים) של מכון ויצמן וכתבה עבודת גמר במדעי המחשב ("ייעול ודיוק בהדמיות רב גופיות"), שהגיעה עד שלב הגמר בתחרות מדענים ומפתחים צעירים בישראל; היא זכתה במקום הראשון בכנס עבודות הגמר של מכון ויצמן 2009 ובפרס מצטיינים של "קדימה מדע" 2009; השתתפה באולימפיאדת מתמטיקה, וזכתה במקום הראשון בתחרות אינטרנט, שבה הציגה תכנון של מכשיר פריצה לבניין. כמי ש"סומנה" כבר כנערה ככישרון בתחומי המתמטיקה, וייס השתתפה גם בכמה מחנות לנוער שוחר מדע, כמו TIMEMUN ASC Asian Science Camp ביפן, כולל זכייה במלגת טיסה מטעם יפן; ו-SIYSS- Stockholm International Youth Science Seminar – מחנה שנתי בשטוקהולם שנערך בסמוך לאירועי הענקת פרסי הנובל.